

ΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΟΚΚΩΝΗ

Διευθυντού της 'Εμπορικής και Τραπεζικής' εφημερ. «ΕΡΓΑ»

Η ΑΤΤΙΚΗ

ΤΟ ΠΑΛΑΙ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΥΙΝ

ΤΗ· ΕΝΘΕΡΜΩ· ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ Α΄.

Handwritten signature or initials in blue ink.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΗΧΑΣ
ΕΦΟΡ. ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: ΠΕΡΓΑΜΑΔΗ - ΒΕΔΡΥΧΟΠΟΥΔΟΥ

Όδός 'Αθηνάς και Λυκούργου

1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΟΚΚΩΝΗ
Διευθυντοῦ τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Τραπεζικῆς ἑφημερ. «ΕΡΓΑ»

Η ΑΤΤΙΚΗ

ΤΟ ΠΑΛΑΙ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

ΤΗ· ΕΝΘΕΡΜΩ· ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: ΠΕΡΓΑΜΑΔΗ · ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΔΟΥ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς καὶ Λυκούργου

1908

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδοντες «τὴν ΑΤΤΙΚΗΝ τὸ ΠΑΛΑΙΟ» ὑπὸ γεωγραφικὴν, ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν ἀνάγνωσμα εὐάρεστον εἰς τοὺς φιλομούσους ὁμογενεῖς.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀττικῆς, καίτοι οὐχὶ ὄλως ἄγνωστος παρ' ἡμῶν, πρέπει τὰ γίνῃ ἐντενύφημα εἰς πάντα Ἕλληνα, διότι πιστῶς περιγράφει οὐ μόνον τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, τὴν κοιτίδα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων διότι περιγράφει τὰς Ἀθήνας τὰς ἰοσιεφάνους, αἷς ἐλάμπρουναν οἱ ἐξοχώτεροι συγγραφεῖς διὰ τοῦ καλάμου αὐτῶν καὶ οἱ ἐνδοξότεροι τεχνῖται διὰ τῆς σμίλης αὐτῶν.

Εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς πραγματείας ἡμῶν ταύτης εἶχομεν ὑπ' ὄψιν κυρίως τὸν Στράβωνα, ἐν μέρει δὲ τὸν Πλινταρχον καὶ τὸν Θουκυδίδην.

Ἡ ἔκδοσις γενήσεται εἰς τεύχη δέκα, εἰς ἑνὸς τυπογραφικοῦ φύλλον ἕκαστον.

Ὅθεν, προβαίνοντες θαρροῦντως εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος ἁ τεύχους, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ζωηρὰν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς φίλους ὁμογενεῖς, ὑποστηρίζοντας καὶ ὑποστηριζόμενοι ἐκθύμως τὸ ἀτελὲς ἡμῶν ἔργον.

ΑΛΕΞ. Ν. ΚΟΚΚΩΝΗΣ

Δ. Φ. καὶ Διευθυντῆς τῆς Ἐφημ. τῶν «Ἔργων»

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΕΤΡΑΚΙΔΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΩΝ

Ὅσοι ἀντὶ τῆς ἐκδόσεως

Η ΑΤΤΙΚΗ

Ἡ Ἀττική χώρα σχηματίζει τρίγωνον, ἔχον βάσιν τὴν Πάρνηθα καὶ τὸν Κιθαιρῶνα πρὸς τὴν Βοιωτίαν· αἱ δύο δὲ ἄλλαι πλευραὶ περικλύζονται, ἡ μὲν ἀνατολικὴ ὑπὸ τῆς Εὐβοϊκῆς, ἡ δὲ δυτικὴ ὑπὸ τῆς Σαρωνίδος θαλάσσης καὶ συνενεόμεναι σχηματίζουσι τὸ Σούνιον.

Ἡ Ἀττικὴ ἔλαβε διαφόρους ὀνομασίας. Ἀκικὴ μὲν ἢ Ἀκτὴ, ἢ Ἀκταία ὑπὸ Ἀκταίου βασιλέως αὐτόχθονος. (1) Κρανῆν δέ, ἢ ἀπὸ Κραναοῦ δευτέρου βασιλέως αὐτῆς, ἢ διότι ἦτο τραχεῖα, καλυπτομένη κατὰ τὸ πλεῖον μέρος ὑπὸ ὀρέων. Ἀτθίς δέ, ἀπὸ Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Κραναοῦ. Ἰωνία δέ, ἀπὸ Ἰωνος τοῦ Σούθου. Μογοπία δέ, ἀπὸ Μοφόπου ἐγχωρίου βασιλέως αὐτῆς καὶ τέλος Ἀττικὴ, ὅπερ καὶ ἐξενίκησεν, ἐκ τοῦ Ἀκτικῆ, διότι κατὰ μέγα μέρος συνίσταται ἐξ ἀλιπέδων.

Τὸ κλίμα τῆς Ἀττικῆς εἶναι ἐν γένει εὐκρατον, γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν· ἡ δὲ γῆ, πλήν μικρῶν τινῶν ἐξαιρέσεων, λεπτὴ καὶ ὀλιγόκαρπος. (2) Τὸ ἔλαιον, ὁ οἶνος καὶ τὸ μέλι ἦσαν τὰ μόνα δι' ἐξαγωγὴν προϊόντα τῆς Ἀττικῆς· ὁ δὲ σίτος μόλις ἐξέρκει διὰ τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν κατοίκων αὐτῆς, διότι εἶχεν ἀνάγκην τριῶν ἑκατομμυρίων μεδίμωνν σίτου καὶ προῆγε μόνον δύο ἑκατομμύρια. Εἶχε μεταλλεῖα ἀργύρου εἰς τὸ ὄρος Λαύριον καὶ λατομεῖα λευκῆς καλλίστης μαρμάρου εἰς τὸ Πεντελικὸν καὶ εἰς τὸν Ὑμηττόν. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς ἦσαν καθ' αὐτὸ Ἕλληνες καὶ αὐτόχθονες καὶ ἐνόμιζον ἑαυτοὺς τὸ ἀρχαιότερον ἔθνος τῆς οἰκουμένης καὶ τοσοῦτον ἀρχαῖον, ὅσον καὶ ἡ οἰκουμένη ὑπ' αὐτῶν γῆ, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς σύγχρονοι τοῦ ἡλίου.

(1) Ἐξ οὗ καὶ Ἀκταῖοι οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τὸν Λυκόφρονα.

(2) Κατὰ Στράβωνα, ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς εἶναι παράλυτος.

Ἦσαν δὲ τῶντι ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς πατρίδος αὐτῶν καὶ δικαίως ὠνομάζοντο αὐτόχθονες, (1) διότι ὡς κατοικοῦντες χώραν λεπτόγεων καὶ τραχεῖαν, οὐδέποτε ἐπορθήθησαν οὔτε ἐξελάθησαν ὑπ' οὐδενός. Καὶ κατ' ἀρχὰς διήγον ἐν κώμαις καὶ χωρίοις, ἀνευ τάξεως καὶ νόμων. Ὁ Κέκρωψ ἐπομένως συνώκισεν αὐτοὺς εἰς δώδεκα πόλεις, μετὰ ταῦτα ὁ Θησεύς κατέστησε μίαν μόνην, τὰς Ἀθήνας, καὶ μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τῶν Πεισιπρατιδῶν, ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς, διηρέθη εἰς δέκα φυλάς. (2)

Ἡ δὲ Ἀττικὴ χώρα διηρεῖτο ἐκ φύσεως εἰς παραλίαν, ὄρεινὴν καὶ πεδινὴν, ὑποδιηρευμένη εἰς 174 δήμους, ἐξ ὧν οἱ 4 ἢ Μελίτη, οἱ Κεραμεῖς, ὁ Κολλυτὸς καὶ τὸ Κυδαθηναιον, περιεῖχοντο ἐντὸς τῆς πολέως τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ὅλον δὲ τῶν κατοίκων ἦσαν 500 χιλιάδες, ἐξ ὧν τὰς 370 χιλ. ἀπετέλουν οἱ δούλοι.

Ἡ ὄρη τῆς Ἀττικῆς. Ἡ Πάρονης, μετὰξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας περιεῖχε θήραν συῶν ἀγρίων καὶ ἀρκτῶν καὶ ἦτο ὄρος ἱερὸν τοῦ Διός, ἔχον πολλοὺς ναοὺς, θωμοὺς καὶ ἀγάλμα χαλκοῦν, ἀφιερωμένα πάντα εἰς τὸν Παρνήθιον Δία. Τὸ Πεντελικόν, μετὰξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μαραθῶνος, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ κειμένου δήμου Πεντέλης ἦτο τὸ περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα τοῦ Πεντελησίου λίθου. Ὁ Ὑμηττός,

(1) Στραβ. Ἑλλάς. Γ. 2. σ. 137. Ὡς σημεῖον δὲ τῆς αὐτοχθονίας τῶν ἰσφόρων διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπὶ τῶν ἀναγεδομένων τῆς κεφαλῆς τῶν τριῶν χρυσοῦν τέττιγα. Θουκυδ. Α'. 6.

(2) Ὁ Κέκρωψ συνώκισεν πρῶτος τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς 12 πόλεις, αἵτινες ἦσαν Κεκρωπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσίς, Ἀφιδνα, Θόρικός, Βραυρών, Κύθηρα, Σφηττός, Κηφισία καὶ Φαληρός· ἀλλ' ὁ Θησεύς συναγαγὼν ἔπειτα τὰς 12 πόλεις μετώκισεν τοὺς κατοίκους αὐτῶν εἰς Ἀθήνας συστήσας τὴν ἐορτήν, ἣτις ἔκαλεῖτο «Μετοίκια» καὶ ἐτελεῖτο τὴν 16 τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μηνός. Αἱ δὲ δέκα φυλαί, εἰς ἃς διηρεῖτο ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς ἔφερον ὀνόματα ἡρώων ἢ ἑπωνύμων ἀρχόντων ὡς, Ἴπποθοοντίς, Ἀντιοχίς, Ἀιαντίς, Ἀσοντίς, Ἐρεχθίδης, Αἰγιής, Πανδιωνίς, Οἰνής, Ακαμαντίς, καὶ Κεκρωπίς, ἐν αἷς ἐπὶ τῶν Μακροδονικῶν χρόνων προστέθησαν ἄλλαι, δύο ἢ Δημητριάς καὶ ἢ Ἀντιγονίς.

παρά τὰς Ἀθήνας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς Μαραθωνείου πεδιάδος μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀστυπάλαιας ἦν ἱερός τοῦ Πανός καὶ τῶν Νυμφῶν καὶ περίφημος διὰ τὸ ὕμνησιον μέλι (1). Τὸ Αἰγάλεον, πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηῶν, προβαῖνον εἰς τὴν θάλασσαν, καταντικρῶ τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ Κορυθαλλός, μέρος τοῦ Αἰγάλεω, ὑπερκεῖμενος τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἐλευσινίου κόλπου.

Τὰ Κέρατα δικόρυφον ὄρος, ἐπὶ τῶν ὄρειων τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος. Τὸ Λαύριον, πρὸς τὸ Σούνιον, περιέχον ἀφθονα μετਾਲεῖα ἀργύρου ἐν οἷς εἰργάζοντο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηῶν 20,000 ἄνθρωπων (2). Ἰκαρίος, ὄρος πρὸς τὸν Μαραθῶνιον κύκλον, ὀνομασθέν ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ φονευθέντος ἐν τῷ ὄρει τῶν Μαραθῶνος. Ἀρχεσμὸς καὶ Λυκαβητός, λόφοι παρά τὰς Ἀθήνας.

Ἀκρωτήρια. Ἀμφιάλη, πλησιέστατα τῆς Σαλαμῖνος μὲ καρακεῖμενον λατομεῖον. Κωλιάς παρά τὸ Φάληρον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης περίφημος διὰ τὰ περὶ αὐτὸν κεραμευόμενα πήλινα σκεύη. Ἀστυπάλαια μακρὰ ἄκρα, ἐν ἣ προκειται νῆσος Ἐλευστα καλουμένη. Ζωστήρη ἄκρα πρὸς τὸ Φάληρον, οὗσα ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητούς (3).

Σούνιον. Μέγα καὶ περίφημον ἀκρωτήριο συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Λαυρίου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σουνίου ἦτο ναὸς τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς. Ἡ Ἡετιώνεια καὶ ὁ Ἄλκιμος, ἄκρα περὶ τὸν Πειραιᾶ (4).

[1] Ἐπὶ τοῦ Ὑμητιοῦ ἐφύετο ὁ εὐώδης θύμος, καὶ ἦσαν κάλλιστα λατομεῖα μαρμάρου, ὡς καὶ εἰς τὸ Πεντηελίον.

[2] Ἐκ τῶν ἀργυροῦχων μεταλλείων τοῦ Λαυρίου ἐπινομοῦντο Λαυρεωτικαὶ γλαυκῆς αἱ παλαιαὶ δραχμαὶ τῶν Ἀθηναίων.

[3] Ὀνομάσθη δὲ Ζωστήρη ἀπὸ τῆς ζώνης τῆς Λητούς. «Τεκνὸν μὲν οὖν Λητῶ τούς παιδας (τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν) ἐνταῦθα οὐφαίη λύσασθαι δὲ τὸν ζωστήρα, ὡς ταξομένην, καὶ τῷ χωρίῳ διὰ τοῦτο γενέσθαι τὸ ὄνομα». Πausan. Ἀττ. 31 α.

[4] Παρὰ τῷ Ἄλκιμῳ ἦτο ὁ τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους βωμοειδῆς τὸ σχῆμα.

Ποταμοί. Ὁ Κηφισὸς ἦτο ὁ μόνος ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων διὰ τῶν Μακρῶν τειχῶν. Ὁ Ἰλισσὸς ρυαξὶ ἱερὸς τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἐκ τούτου ὠνομάσθησαν Ἰλισιάδες· παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐφονεύθη παρὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν Κόδρος. **Καλλιρρόη** πηγὴ ἀναβρύουσα ἀπὸ τοῦ Ἰμηττοῦ, περίφημος ἐν Ἀθήναις, διότι ἀπὸ τῶν μυθικῶν σωζομένη χρόνων, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν μετεσκευάσθη εἰς κρήνην χέουσαν τὸ ὕδωρ δι' ἐννέα κρουῶν καὶ ὠνομάσθη δι' αὐτὸ ἐννεάκρουνος.

Λιμένες. Ὁ Πειραιεὺς, λιμὴν εὐρυχωρότατος, ὑπαγόμενος εἰς τὸν δῆμον τῆς φυλῆς Ἰπποβοροντίδος ἔχων ὀπλοθήκην καὶ ναύσταθμον διὰ 400 ναῦς. Ἐπὶ Θεμιστοκλέους κατέστη ὁ Πειραιεὺς ἐπίγειον τῶν Ἀθηνῶν, διότι πρὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἦτο τὸ Φάληρον. Ἐν Πειραιεῖ διέμενον οἱ μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον, διότι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Πειραιεὺς ἐχρημάτισε τὸ κέντρον τοῦ κατὰ τὴν Μεσόγειον ἐμπορίου τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς (1). Εἰς τὸν Πειραιᾶ εἶναι καὶ δύο ἕτεροι λιμένες, ὁ Κάνθαρος ἔχων σκευοθήκην, ἔργον Φίλωνος ἀρχιτέκτονος δεκτικὴν σκευῶν διὰ 1000 τριῆρεις. Καὶ αἱ Ἀλαὶ πρὸς τὴν Ἡετιώνειαν (2) καὶ εἶναι λιμὴν μᾶλλον ἢ λιμὴν. Ἡ Μουνυχία λιμενίσκος καὶ λόφος πρὸς τὸ Φάληρον.

Ἡ Ζεᾶ λιμενίσκος κλειστός, παρ' ᾧ ἔκειτο ἡ Φρε-

(1) Ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Πειραιῶς, ἥτις κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐκλείετο δι' ἀλύσεως, ἵνα μὴ εἰσέρχωνται ἐχθρικά πλοῖα, ἵστατο λέων ἐκ μαρμαροῦ, κολοσσάτος τὸ μέγεθος, ἔχων στόμα ἀνοικτὸν ἐστραμμένον πρὸς τὴν θάλασσαν. Οἱ Εὐρωπαῖοι ναῦται ὠνομάζον διὰ τοῦτο τὸν Πειραιᾶ *Porto Draco* καὶ *Porto Leone*. Τὸ δὲ μνημεῖον τοῦτο τῆς ἀρχαιότητος μετεκομίσθη εἰς Βενετίαν τὸ 1686 καὶ κοσμεῖ ἤδη τὴν Ἑνετικὴν ὀπλοθήκην· ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς κοσμεῖται ἤδη δι' ἄλλου ἐνδόξου μνημείου, τοῦ θαλασσίου λέοντος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ναυάρχου Μιαούλη.

(2) Παρὰ τῇ Ἡετιωνείᾳ κείται μικρὸς τις λιμὴν κολούμενος «Κωφός», ὅστις ὑπὸ μόνου τοῦ Ξενοφῶντος ἀναφέρεται.

απτός, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἐξόριστοι, εἰν ἐκατηγοροῦντο δι' ἄλλο τι ἔγκλημα, ἀπολογοῦμενοι ἀπὸ τοῦ πλοίου πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀκρωμένους δικαστάς. (1)

Τὸ Φάληρον ἦν τὸ ἀρχαιότατον ἐπίγειον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀσφαλές (2). Κατὰ τὸ Φάληρον ἦσαν ναοὶ τῆς Δήμητρος, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Διὸς καὶ βωμοὶ Θεῶν ἀγνώστων καὶ ἡρώων καὶ τῶν παιδῶν τοῦ Θησέως καὶ τοῦ ἀργοναύτου ἡρώος Φαλήρου, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ὁ λιμῆν. Παρὰ τῷ Φαλήρῳ ἦν δῆμος Φαλήρος, φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἐξ οὗ καὶ Δημήτριος ὁ Φαλήρεὺς. Ὁ Φῶρον λιμενίσκος πρὸς τὴν Σαλαμίνα.

Πόλις. Ἀθῆναι ἡ μητρόπολις τῆς Ἀττικῆς ὑπῆρξεν ἡ περιφανέστερα καὶ λαμπρότερα παστῶν τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, καθέδρα τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, καὶ ἡ μήτηρ τῶν μεγαλητέρων φιλοσόφων, ποιητῶν, ρητόρων, στρατηγῶν καὶ τεχνιτῶν τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὠνομάσθη Κεκρωπία ἀπὸ τοῦ νικιστοῦ αὐτῆς Κέκρωπος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σαίδος καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐγγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρέλαβε τὴν ἀρχὴν μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἀκολούθως δὲ ἐκλήθησαν Ἀθῆναι πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς πολιούχος Θεὰ ἀπάτης τῆς Ἀττικῆς. Ἔχουσαι δὲ 43 σταδίων περιοχὴν καὶ σχῆμα τραπεζοειδές, ἐκοσμοῦντο μὲ λαμπρότατα δημόσια κτήρια, μὲ στοὰς καὶ ἀγοράς καὶ θέατρα, μὲ βωμοὺς καὶ ναοὺς, μὲ ἀγάλματα θεῶν καὶ ἀνδριάντας ἡρώων (3). Πρὸς ἀρκτον ἦτο τὸ Πρυτανεῖον, ἐνθα ἐσιτοῦντο, δα-

[1] Πρῶτος ὁ Γευκρός ἀμειλομήθη οὕτω πρὸς τὸν Παλαμίνα δια τὸν θάνατον τοῦ Αἰάντος.

[2] Ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀπέπλευσεν ὁ Θησεύς εἰς τὴν Κρήτην καὶ ὁ Μενεσθεὺς εἰς Τροίαν.

[3] Ἔχον δὲ αἱ Ἀθῆναι 14 πύλας, καὶ διηροῦντο εἰς 5 μεγάλα μέρη, αἵτινα ἦσαν, ὁ Κολωνός, αἱ Λίμναι, ἡ Μελίτη, ὁ Κεραμεικός καὶ ἡ Ἀνδριανούπολις.

πάνη τῆς πολέως, αἱ χῆραι καὶ τὰ ὄρφανὰ τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων καὶ ὅσοι συνεισέφερον σημαντικὰς ἐκδοουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν. Ἐντὸς τῆς πολέως ἤσαν ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος κατὰ τὸν Κολωνόν κεκοσμημένη μὲ κήπους καὶ περιπάτους. Τὸ Λύκειον πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης. Τὸ Κυνόσαργες παρὰ τὸν Ἀγχεσμόν, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι (1) καὶ ἐδίδασκον οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι. Αἱ ἐντὸς τῆς πόλεως λαμπρότεραι οἰκοδομαὶ ἦσαν τὸ Πομπεῖον ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ διὰ τὰς πομπὰς χρήματα καὶ ἰερά σκεύη καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν περιωνύμων ἀνδρῶν. Τὸ Ἡφαιστεῖον ναὸς τοῦ Ἡφαίστου ὅπου ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ Λαμπαδηδρομία. Τὸ Θησεῖον ναὸς τοῦ Θησέως, κείμενος πλησίον τοῦ γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου, ἐκ Πεντελησίου λίθου κατασκευασθεὶς. Μετὰ 800 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Θησέως, Κίμων ὁ Μιλτιάδου, κατὰ τινα χρησμόν τῆς Πυθίας, μετεκόμισε τὰ ὅσα τοῦ Θησέως ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου εἰς Ἀθήνας καὶ ἀνήγειρεν αὐτῷ τὸν ναὸν τούτου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἱερός καὶ εἶχε τὸ προνόμιον τοῦ ἀσύλου. Ἐν τῷ Θησεῖῳ συνεδρίαζον οἱ Θεσμοθέται. Τὸ Ἀνάκειον, ναὸς τῶν Διοσκούρων Κάππορας καὶ Πολυδεύκου. Τὸ Ὀλυμπεῖον ἢ Ὀλύμπιον, ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅστις ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, ὠκοδομήθη μετὰ 360 ἔτη ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀπεπερατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ περίβολος τοῦ ναοῦ τούτου περιλαμβάνει τεσσάρων σταδίων διάστημα, τὸ δὲ περιστύλιον αὐτοῦ ἦτο Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ καὶ συνέκειτο ἐξ 120 κίωνων ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου. Τὸ δὲ ὄλον τοῦ οἰκοδομήματος ἦν εἰς τῶν μεγίστων ναῶν τῆς

(1) Τὸ Κυνόσαργες ἦτο γυμνάσιον τῶν νόθων παίδων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὄνομας ᾗσαν Κυνικοὶ οἱ ὀπαδοὶ του. Ἦτο ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἡ δὲ ὄνομασία αὐτῆ παρέρχεται ἀπὸ τοῦ Κύων ἀργός, διότι θυσιάζοντος τοῦ Διόμου εἰς τὸν Ἡρακλέα λευκὸς εἰς κύων, ἀρπάσας τὴν μερίδα τῶν θυμάτων μετέφερον αὐτὴν ἐνταῦθα.

πολυθέας (1). Τὸ Πάνθεον ναὸς ὄλων τῶν Θεῶν πε-
 ριέχων 120 κίονας ἐκ μαρμάρου καὶ τὰς ἱστορίας ὄλων
 τῶν Θεῶν γλυπτὰς. Ἐπὶ δὲ τῆς θύρας ἴσταντο ἵπποι
 χάλκινοι, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους. Ὁ Ὀκιάγιος Ἱέρ-
 γος τοῦ Κυρρήστου ἢ ὁ Ναὸς τοῦ Αἰόλου κατασκευα-
 σθεὶς εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν ὑπὸ Ἀνδρόνικου τοῦ
 Κυρρήστου, εἰκονίσαντος ἐπ' αὐτοῦ διὰ προστύπων
 τοὺς ἀκτῶν ἀνέμους· ἐχρησίμευε δ' οὗτος ὡς κλεψύδρα,
 ὡς ἡλιακὸν ὠρολόγιον καὶ ὡς ἀνεμοδείκτης. Παρ' αὐτῷ
 ἦν ἡ Πύλη τῆς ἀγορᾶς μετὰ μεγαλοπρεπεῖς κίονας ἐκ
 μαρμάρου. Ἡ Ποικίλη Στοά, ἐν ἧ ἕκιντο αἱ εἰκόνες
 τοῦ Πολυγνώτου, τοῦ Θακίου καὶ ἄλλων ἐνόδων ζω-
 γράφων. Τὸ Μουσεῖον, ἔνθα ἔψαλλεν ὁ ποιητὴς Μουσαῖ-
 ος (2). Τὸ Ὁδεῖον, θέατρον μεγαλοπρεπές, κτισθὲν ὑ-
 πὸ τοῦ Περικλέους. Ἀγοραὶ, Βουλευτήριον, θέατρα,
 ἀμφιθέατρα καὶ ἄλλα θαυμάσια οἰκοδομήματα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἐπὶ βράχου, ἔκειτο τὸ Ἄ-
 στυ ἢ ἡ Ἀκρόπολις Κεκρωπία κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κέ-
 κρωπος. Τὸ Ἄστυ τοῦτο ἐκόσμηε ὁ Παρθενών, περικαλ-
 λέστατος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, οἰ-
 κοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου ἐπὶ Περικλέ-
 ουσ ὡς καὶ τὰ Προπύλαια, πλησίον τῶν ὁποίων ἴσταντο
 ἡ Ἀθηνᾶ, πελώριον ἄγαλμα, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος
 κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Φεδίου (3). Ὁ ἀρχαῖος ναὸς
 τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ ἔκαίετο καὶ ὁ ἀσβεστος λύ-
 χος. Τὸ Ἐρεχθεῖον, ἡρῶν τοῦ βασιλέως Ἐρεχθεῖος.

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης πρὸς τ' ἀριστερά τῶν

(1) Ὁ περιβολὸς τοῦ ναοῦ ἦτο πλήρης βωμῶν, ἀγαλμάτων, εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, θεᾶς ἅξιον, τὸ ὁποῖον ἀνέθηκεν ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἀυτοκράτωρ Ἀδριανός. Τὸν ναὸν τοῦτον καλεῖ ὁ Πανσανίας Ναὸν Ἥρας καὶ Διὸς Πανελληνίου καὶ θεοῖς τοῖς πα-
 σιν ἱερὸν κοινόν.

(2) Προσέτι τὸ Ἀναικράτειον μνημεῖον, ὅπερ καλεῖται ἤδη ὁ «Φανὸς τοῦ Διογέους». Καὶ τὸ Ἀθήναιον γυμνάσιον τε καὶ να-
 ὸς, ἀφισρωμένα ἀμφοτέρω εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.

(3) Τὸ κράνος καὶ ἡ αἰχμὴ τῆς θεᾶς ἐφαίνοντο ἀνωθεν τοῦ
 Παρθενώνος εἰς τοὺς τὸ Σούνιον παρακλιόντας.

Προπυλαίων. Ὁ μικρὸς μὲν, ἀλλὰ κορυφώτατος ναὸς τῆς Βαυρονίας Ἀρτέμιδος παρὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ πολλὰ ἀγάλματα Θεῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ εἰς τὸν Παρθενῶνα ἐλεφάντινον ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔργον τοῦ Φειδίου περικαλλέστατον. Ἡ διάστημα πόλις τῶν Ἀθηναίων περιεκύκλου τὴν Ἀκρόπολιν καὶ συνειχετο μὲ τὸν Πειραιᾶ διὰ τῶν Μακρῶν τειχῶν, ἅτινα εἶχον περιφέρειαν 60 σταδίων καὶ περιτείχιζον καὶ τὸ Φάληρον καὶ τὴν Μουνυχίαν. Τὰ Μακρὰ αὐτὰ τεῖχη, ὧν τὰ δύο σκέλη ἀπέτειχον ἀπ' ἀλλήλων 560 πόδας, κατηδάφισεν ὁ Λύσανδρος, παιανίζουσης τῆς μουσικῆς ἀνεγερόντα δ' αὖθις ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Κόνωνος ἐκορημίσθησαν τὸ δεύτερον ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος, διὰ πολιτορκίας, ἐκυρίευσεν τὸ 87ον ἔτος π. Χ. καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ. Κοίλη, πόλις καὶ δῆμος, φυλῆς Ἰππολοσοντίδος, πλησίον τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων, πρὸς ἄρκτον, ἐνθα ἐτάφησαν ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Κίμων. Ἀλωπεκῆ, δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, πατρίς τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστείδου. Λακιάδαι, δῆμος φυλῆς Οἰνηίδος, εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερὰν ὁδόν. Ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἐτιμῶντο ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἐνταῦθα ἐξένισεν ὁ Φύταλος τὴν Δήμητραν, ἥτις εὐγνωμονοῦσα διὰ τοῦτο ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν συκῆν. Κολωνός, δῆμος τῆς φυλῆς Ἀντιοχίδος, πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου ἦσαν πολλοὶ ναοὶ καὶ βωμοὶ καὶ τεμένη καὶ ἱερὸν ἄλλοτε, ἅτινα ἐπυρπόλησεν ὁ Ἀντίγονος (1). Ἐν Κολωνῷ ἐγεννήθη ὁ Σοφοκλῆς. Θυμοιάδαι, ναυπηγεῖον κατὰ τὸν λιμένα τῶν Φώρων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θησεύς δι' ἐκστρατείας τινας κατὰ τῆς Κρήτης κατεσκεύατε πλοῖα, ὡς μακρὰν τῆς ξενικῆς

(1) Κολωνός ἦν κυρίως λόφος τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ δῆμος, ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸ ἱερὸν ἄλλοτε τῶν Εὐμενίδων, ἀπέχων τῶν Ἀθηναίων 10 στάδια. Ἐν Κολωνῷ ὁ Οἰδίπους εἶρε παραμυθίαν καὶ ἀνακούφισιν τινα τῶν συμβάντων αὐτοῦ διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως. Ὅθεν καὶ ἡ Τραγωδία «Οἰδίπλους ἐπὶ Κολωνῷ».

δόου κείμενον. Περίφημοι ἦσαν αἱ σιτύραι τῶν Θυμα-
ταδῶν. *Ευπέτι* πόλις πλησίον τοῦ Πειραιῶς, καλουμέ-
νη προτερον *Τροία*. Ὁ δὲ *Τεύχος*, ὅστις ἦτο *Ευπετεύς*,
ἤγαγεν ἀποικίαν Ἀττικὴν εἰς Φρυγίαν καὶ κατοίκησε
τὴν περιβόητον πόλιν τῆς Τρωάδος, μεταδούς αὐτῇ τὸ
ὄνομα τῆς πατρίδος του. *Ἐχελίδαί*, δῆμος πρὸς τὸν
Πειραιᾶ, ὅπου ἐτελεῖτο ἀγὼν ἵπποδρομικὸς (1). *Ἀχαρ-
ναί*, ὁ μέγιστος τῆς Ἀττικῆς δῆμος τῆς φυλῆς Οἰνι-
δος· οἱ Ἀχαρνεῖς ἐλάτρευον τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν Ἡ-
ρακλῆ, τὸν Διόνυσον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἀπελάμβα-
νον μεγάλην στρατιωτικὴν ὑπόληψιν. Ἐν Ἀχαρναῖς
ἀνεφύη κατὰ πρῶτον ὁ κισσὸς (2). *Κηφισσία*, ἀξιολο-
γώτατος δῆμος τῆς φυλῆς Ἐρεχθίδος ὑπὸ τοὺς πρό-
ποδας τοῦ Πεντελικοῦ.

Ἐνταῦθα Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς εἶχεν ἀγροκήπιον
περικαλλέστατον, κατὰ σκιον καὶ κατάρρυτον, κεκοσμη-
μένον μὲ στοάς, κρήνας, δεξαμενάς κτλ. *Ἰφισιάδαι*
καὶ *Εἰρεσίδαι*, δῆμος, ὅπου σήμερον κεῖται ἡ Γερμα-
νικὴ ἀποικία (3). *Ἀθμιονον*, δῆμος φυλῆς Κεχροπίας
ἐνῶ ἐλατρεύετο ἡ Ἀμαρυσία Ἀρτεμις, ἔκειτο δὲ ὅπου
σήμερον τὸ Ἀμαρούσιον.

Ἐλευσίς, δῆμος φυλῆς Ἰπποθοοντίδος, ἀπέναντι
τῆς Σαλαμῖνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς
Ἐλευσινίας Δήμητρος (4), ἐν ᾧ ἐτελοῦντο καὶ τὰ Ἐ-
λευσίνια μυστήρια, ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου μυστικοῦ ση-
κοῦ, ὅστις κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἰκτίνου, ἐπιστατοῦν-
τος τοῦ Περικλέους· ἐδοξάζον δ' ὅτι ἡ Δήμητρα ἐλ-
θοῦσα εἰς Ἐλευσίνα καὶ ξενισθεῖσα ὑπὸ τῶν κατοίκων
ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ τὰ μυστήρια. *Φυλὴ*
δῆμος καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς Πάρνηθος περίφημον διότι

(1) Αἱ Ἐχελίδαί ὀνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἐχέλου, ἀλλὰ
δὲν εὐδίσκονται εἰς τὰς ἐπιγραφάς.

(2) Παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρ. 617 εὐρίσκεται ἐμπαικτικῶς ἡ
Ἀχαρνικὴ Μοῦσα ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρναίων
Μοῦσα.

(3) Ὁ Πραξιτέλης καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ ἦσαν Εἰρεσίδαί.

(4) Τὸ νῆ, Ἐλευσινίας, Δήμητρος, περικαλλές ἄγαλμα, ἔργον Φει

ἐκεῖθεν ὀργισθεὶς ὁ Θρασύβουλος ἀπεκατέστησεν εἰς Ἀθήνας τὴν δημοκρατίαν, δούς γενικὴν ἀμνηστειαν τῷ 493 π. Χ. Ὁρωπὸς, εἰς τὰ μεθόρια τῆς Βιωτίας κατὰ τὴν παραλίαν. Πρῶτοι οἱ Ὀρώπιοι ἐτίμησαν ὡς θεὸν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον, ὃν ὡς ἔλεγον, κατέπιεν ἡ γῆ φεύγοντα ἐκ Θηβῶν. Δεκέλεια εἰς τὴν πρὸς τὴν Ὀρωπὸν ὁδόν, δι' ἧς διέβη ὁ ὑπὸ τὸν Μαρδόνιον Περσικὸς στρατός, καὶ ἐν ἧ ὠχυρώθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ τὸν Δεκελικὸν πόλεμον. Ἀφιδνα, πόλις ὠχυρωμένη μεταξὺ Δεκέλειαι καὶ Μαραθῶνος. ἐν ἧ ἔκρουφεν ὁ Θητεύς τὴν ὠραίαν Ἑλένην, ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Πειρίθου. Οἱ δὲ Διόσκουροι Καστώρ καὶ Πολυδεύκης ἐκνρίευσαν τὴν Ἀφιδναν καὶ ἀπήγαγον εἰς Λακεδαίμονα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν. Βαιμονοῦς, παράλιος δῆμος, φυλῆς Αἰαντιδῶς, 60 στάδια ἀπέχων τοῦ Μαραθῶνος, ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπὸ τῶν ἐκείσε γάμων. Ἐν Βαιμονοῦσι ἦτο καὶ τὸ ἀγαλμα τῆς Νεμεσίως δεκάπτυχο ὀλόλιθον, ἔργον τοῦ Φειδίου. Μαραθῶν, δῆμος καὶ ἐκτεταμένη πεδιάς πρὸς τὴν Εὐβοίαν, περιβόητος, διότι ἐν αὐτῇ ὁ Θητεύς ἐφόνευσεν τὸν Μαραθῶνιον ταῦρον καὶ ὁ Μιλτιάδης μετὰ 10,000 Ἀθηναίων καὶ 1000 Πλαταιέων κοτετρόπωσεν τὸν ὑπὸ τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην πολυάριθμον περσικὸν στρατὸν (1). Πεντέλη πόλις τῆς κώμης, ἐξ ἧς ὠνομάθη εἰς μεταγενέστερους χρόνους τὸ ὄρος Βοιλητῶς, Πεντελικόν. Ἰκαρία, δῆμος γνωστὸς εἰς τὴν μυθολογίαν, διότι οἱ μὲν Ἰκαρεῖς, μεθυσθέντες ἐφόνευσαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἰκαρον, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐριγόνη, ἀπηγγονίσθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θλίψεως. Ἀραφὴν, δῆμος φυλῆς Διγηίδος (2). Ἀλλά Ἀρα-

δίου, μετακομίσθη τὸ 1801 ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Κλαρκίου καὶ κοσμεῖ ἤδη τὴν Κανταβριανὴν βιβλιοθήκην.

(1) Τὸ 490 π. Χ. Ἐκλήθη δὲ Μαραθῶν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χόρτου μαράθῳ ἢ ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος υἱοῦ τοῦ ἐκ Σικυῶνος Ἐποπέως.

(2) Ὁ Ἀραφὴν ἔκειτο ἀρχικῶς τοῦ νῦν λεγομένου Πόρτο-Ράφτη.

φημίδες δῆμος, ἐν ᾧ ἐλατρεύετο ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας εἰδῶλον ἐκόμισεν ἡ τοῦ Ἀγαμέμνωνος θυγάτηρ Ἰφιγένεια, ὅτε ἐκ τῆς Ταυρίδος ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Βραυρών, κώμη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἐξ ἧς ἦν ὁ Πεισίστρατος. Ἐν Βραυρώνι ἦτο ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἐτελεῖτο ἡ εορτὴ ἡ καλουμένη Βραυρώνια, καθ' ἣν οἱ ραψῳδοὶ ἔφαλλον τὴν Ἰλιάδα καὶ ἔθνον αἶγα. Θόρικος, δῆμος τῆς φυλῆς Ἀκαμαντίδος, εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ Σουνίου ἔχων φρούριον. Ἐν αὐτῷ κατοῖκε Κέφαλος ὁ Δηίωνος, ὅστις κατὰ λάθος ἐφόνευτε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Πρόκριν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθίδος καὶ τοῦ ὁποίου ἱράσθη κατὰ τὴν μυθολογίαν ἡ Ἥως διὰ τὸ κάλλος. Σούνιον δῆμος φυλῆς Λεοντίδος ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἐνθα ἦτο λαμπρὸς ναὸς καὶ ἱερὸν τῆς Σουναΐδος Ἀθηνᾶς. Αναγυροῦς, δῆμος ἐπὶ τοῦ ὕμπτου παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ἐφύετο τὸ δυσῶδες φυτὸν τὸ καλούμενον Ἀνάγυρος, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Ἀνάγυρον μὴ κίνει » λεγομένη πρὸς τοὺς ὑποκινουντας τὰ πράγματα πρὸς ἰδίαν βλάβην. Ἀλαὶ Αἰξωνίδες καὶ Αἰξωνή παρὰ τὸ Φάληρον περίφημος διὰ τὰς γενεάτιδας τρίγλας (μπαρμπούνια) ἐχούσας ἐρυθρόχρυσον χροιάν καὶ ἐξαιρετὸν γεῦσιν. Οἱ Αἰξωνεῖς, ἦσαν ἀλιεῖς βάνασσοι καὶ βλάσφημοι· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Αἰξωνεύεσθαι » λεγομένη πρὸς τοὺς βλασφήμους. Κορυδαλλός, δῆμος ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ὄρους, γνωστὸς διὰ τὸν περιβόητον ληστὴν Προκρούστην, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς.

Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ πρῶτον ἐβασιλεύθησαν ἀπὸ Ὀγύγου ἢ μᾶλλον ἀπὸ Ἀκταίου καὶ Κέκρωπος μέχρι Κόδρου. Ἀφοῦ δὲ ὁ Κόδρος ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι κατέλυσαν τὴν βασιλείαν καὶ κατέστησαν ἄρχοντας ἰσοθίους, ὃν πρῶτος ὑπῆρξε Μέδων ὁ πρωτότοκος μῖδος τοῦ Κόδρου. Ἐπειτα κατέστησαν δεκαετεῖς ἄρχοντας καὶ μετὰ ταῦτα ἐνιαυσίους, ἕως οὗ μετέστησαν τέλος εἰς Δημοκρατίαν. Καὶ διεκόπη μὲν

ΜΕΓΑΡΙΣ

Ἡ Μεγαρίς ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου καὶ περιλαμβάνουσα 16 γεωγραφ. τετρ. μιλίων ἑκτασιν, ὠρίζετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκυονίου Σαρωνικοῦ κόλπου, ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Ὁ παράπλους τῆς Μεγαρίδος λογίζεται 140 σταδίων, ἡ δὲ γῆ αὐτῆς εἶναι ἐν μέρει ἄγονος, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἀττικῆς. Ἡ Μεγαρίς κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Λελέγων καὶ Ἰώνων, ἐξουσιάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Κόδρου τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἀνέλαβε τὴν αὐτονομίαν τῆς κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων τῶν ὀπρίων διετήρησε τὰ ἦθη καὶ τὴν γλῶσσαν. Ἐσχημάτιζον δὲ οἱ Μεγαρεῖς ἐπικράτειαν ἱκανῶς ἰσχυρὰν καὶ πολυάνθρωπον καὶ ἔπεμψαν ἀποικίας εἰς Σικελίαν καὶ ἄλλαχού, εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον στόλον καὶ τρισχιλίους μαχητάς. Ἡ Μεγαρίς οὔσα ὄρεινὴ καὶ τραχεῖα, ἔχει ὄρη τὴν Γεράνειαν (1) ὅπου καὶ ἡ Μολουρὶς Πέτρα, βράχος ὅθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν Σαρωνίδα θάλασσαν ἡ Ἰνώ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μελικέρτου. Τὰ ὄνια ἀρχόμενα ἀπὸ τὰς Σκειρωνίδας Πέτρας (2) χωροῦσι πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα. Εἰς τὰ ὄνια περιχαρακθεῖς ποτε ὁ Κλεομένης ἀνεχάιτισε τὴν προόδον τοῦ Ἀντιγόνου, ὅστις προὔχωρησεν ἐκ τῆς Κορίνθου ὑπερβὰς τὴν Γεράνειαν. Τὰ Κέρατα κείμενα εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος παραλίαν.

Πόλεις Μέγαρα ὄχυρά καὶ ἐμπορικὴ πόλις, πρωτεύουσα τῆς Μεγαρίδος κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἡρακ-

(1) Τὴν ὄνομασίαν τοῦ ὄρους τούτου ἔδωκεν ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς Μέγαρος, διότι ἐπὶ τοῦ καιακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος ἐσώθη ἐπ' αὐτοῦ μιμούμενος τὴν βοήν τῶν γερανῶν, ὅτε οὗτοι ἐνήγοντο πρὸ αὐτοῦ.

(2) Πέτραι Σκειρωνίδες ἢ Ἀχταὶ Σκειρωνος, εἰσὶν ἀτόμοι βράχοι παρὰ τὰ Μέγαρα, ὅθεν ὁ ληστής Σκειρων ἐκρήμνιζεν εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς διαβαίνοντας. Ἐντεῦθεν ὁ Θησεὺς ἐκρήμνισε τὸν κακούργον τεύτον.

λειδῶν καὶ ἔχουσα δύο ἀκροπολεις τὴν Καρίαν καὶ Ἄλκαθον. Ἐν Μεγάροις ἦν μεγαλοπρεπὲς βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου ἐκτισμένον καὶ ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ Εὐκλείδης ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. Νίσαια, ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων συνεχόμενον μετὰ τῶν Μεγάρων διὰ μακρῶν τειχῶν (1). Εἶχε ναὸν Δήμητρος Μαλοφόρου καὶ ἐκτίσθη ὑπὸ Νίτου ἐνδὲ τῶν 4 Πανδιονιδῶν, εἰς ὃν ἔλαχεν ἡ Μεγαρίς ὅτε ἡ Ἀττικὴ διηρέθη εἰς 4 μέρη. Μινῶα, ἄκρα ἐπὶ τῆς Σαρωνίδος θαλάσσης ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς φρούριον καὶ σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Νιταίας. Μινῶα ἐλέγετο καὶ μία τῶν 5 Μεθουριδῶν νήσων συνεχομένη διὰ γεφύρας μετὰ τὴν ξηράν. Ἐν Μινῶα προσωρμίσθη ὁ Μίνως ὅτε ἦλθε κατὰ τοῦ Νίσου. Πηγαί, πόλις εὐλίμενος ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων ὥστε ἐπὶ Κομμόδου εἶχεν ἴδιον νόμισμα.

Ἐν Πηγαίς ἦν χαλκοῦν ἀγάλμα Ἀρτέμιδος καὶ ἠρώων Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἀδράστου· καὶ ἐξ αὐτῶν ὀρμηθεὶς ὁ Περικλῆς μετ' 100 τριήρων περιέπλευσε τὴν Πελοπόννησον. Οἱ Μεγαρεῖς ἦσαν φευκτέοι, ὡς τραχεῖς καὶ δεινοὶ ἄνθρωποι. (2) Εἶχον δὲ οἱ Μεγαρεῖς τρεῖς ἑορτάς, τὰ Διοκλεία πρὸς τιμὴν τοῦ ἕρωος Διοκλέους καὶ συνίσταντο εἰς ἀγῶνας φιλημάτων. Τὰ Ἀλκάθεια πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Κιθαιρωνίου λέοντος, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀλκάθας, καὶ τὰ Μικρὰ Πύθια πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, συνιστάμενα εἰς πυγμὴν, δρόμον καὶ παγκράτιον.

(1) Κατὰ Θουκυδίδην, τὰ Μακρὰ τείχη τῶν Μεγάρων κατεσκευάσθησαν καὶ ἐφρουροῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

(2) «Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας, εἰσὶ γὰρ μικροὶ» ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, Ἔστι δ' ἡ χώρα τῶν Μεγάρων παράλυτος καθάπερ καὶ ἡ Ἀττικὴ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050723

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΡΟΣ

Οί λαμβάνοντες τὸ Α' τεύχος ὀφείλουσι
νὰ προπληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐκ δραχ.
10 καὶ διὰ τὰ 10 τεύχη, ἄλλως δὲν λογί-
ζονται συνδρομηταί.

“ΕΡΓΑ,”

Ἐφημερίς ἐμπορικὴ, τραπεζικὴ καὶ τῆς
κοινωνικῆς κινήσεως.

Διευθυντῆς καὶ Ἰδιοκινήτης: **ΑΛΞ. Ν. ΚΟΚΚΩΝΗΣ**

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 30 Δραχ.

Ἐξωτερικὸν 40 Φρ. χρ.

Τὰ «ΕΡΓΑ» ἐκδίδονται ἅπαξ τῆς ἐβδο-
μάδος ἐπὶ τριετίαν ἀνελλιπῶς καὶ ἀριθμοῦσι
2,000 συνδρομητάς ἐν τε τῷ Ἐσωτερικῷ
καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ.
